

Τοῦ τελευταίου κρούσματος ἰδίως ἡ ἐκδήλωσις ὑπῆρξεν ἡ ζωηρότεραι καὶ μᾶλλον ἀξία μελέτης. Μετὰ τὴν ἐπιληπτικὴν κυβέρνησιν μας, τὴν βλέπουσαν ὄνειρα καὶ ἀκούουσαν φωνάς, ἐπῆρχετο τὸ πᾶν ὁλοκλήρου διπλωματικὸν σῶμα ἐξ-αγριωμένου καὶ παραληροῦντος ὡς συνέδριον μηχανικῶν. Ἦδη ὅτε ἔχομεν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν γεγονότων ὑπ' ὄψιν μας, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦσαν ὄντως αἱ μόναι ἄξιοι ἀντίπαλοι ἀλλήλων. Ὁ, τι ἔλεγεν ὁ Σαὶν-Σιμόν περὶ τοῦ Φενελὸν καὶ τῆς M^{me} Guyon: «Τὴν εἶδεν' ἀμέσως ἡννόησαν ἀλλήλους» *leur sublime s'amalgama*, ἢ ἡδύνατο κάλλιστα νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὴν κυβέρνησιν μας καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις διπλωματικὸν σῶμα μὲ μικρὰν τινα παραλλαγὴν: «Τὴν εἶδεν' ἀμέσως ἡννόησαν ἀλλήλους» *leur ridicule s'amalgama*. Καὶ τοῦ ἀμαλγάματος τούτου συνέπειαι ἦσαν ὅλαι αἱ ἀνόητοι ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, ὅλαι αἱ φωναὶ, ὅλα τὰ τελεσίγραφα καὶ τὰ ὑστατόγραφα, ὅλαι αἱ ὑποχωρήσεις καὶ προσχωρήσεις, ὅλοι οἱ ἀποπλισμοὶ καὶ οἱ ἀποκλεισμοί. Δύο ἐβδομάδας κατεγίνετο αὕτη νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ὑπέστη τὸ κῆσχος τῆς υποχωρήσεως, ἀλλὰ συνήνεσε μόνον εἰς τὸ μικρὸν τῆς προσχωρήσεως ὄνειδος. Ἐὰν ἐλάμβανε ὁ μὴ γένοιτο κόλακρον τινα ὁ κ. Δηληγιάννης θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἐδάρη ἀλλ' ὅτι ἤρθ' ἡ χεὶρ βιαίως καταφεραμένη ἐπὶ τῆς παρειᾶς του, πᾶνμα τὸ ὁποῖον ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἤλκτου κατὰ τὴν ἡμῶν τὴν προσβολήν. Κατ' ἀνταπόδοσιν δ' ἐκεῖνοι ἐκέρυττον μὲν ὅτι τὸ μόνον ὁπερ θέλουσιν εἶναι ὁ ἀποπλισμὸς, παρενέβαλλον δὲ παντοῖα προσκόμματα εἰς αὐτὸν χάριν ἀπλῶν τύπων καὶ πεισμάτων. Καὶ ἐνῷ καὶ οἱ δύο θὰ ἦσαν κατενχαραστημένοι ἂν εὐρίσκοντο σύμφωνοι καὶ ἐτελείωναν ὅλα δι' ἐνὸς γενικοῦ «*Embrassons-nous, Fulleville!*», ἠροῦντο ἐκεῖνοι, ἡγρίευν αὕτη, καὶ διεπληκτίζοντο, καὶ ὠθεῖζοντο, παρ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς κοινοτέρας ἀδρότητος, ἦν ἐπέβαλλον ἡ διπλωματικά, προτοῦ ὁ κ. Ρώμπολτ ἐναγκαλισθῇ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, καὶ ἐπῆρχετο — διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ἐπιστημονικὸς ὅρους — ἡ ἐλαρρὰ ἐξ' αἰτίων — ἡ ἀπειλητικὴ διακοίνωσις, τὴν διεδέχετο ἔμμενος διατάραις — τὸ τελεσίγραφον, μετεβάλλετο εἰς σπασμωδικὴν μανίαν — ὑστατοτελεσίγραφον, καὶ κατέληγεν εἰς ἀφρίζουσαν παραφροσύνην — ὑπερυστατοτελεσίγραφον (*summum ultimatissimum*).

Καὶ παραλλήλως ἐπίσης παράφρονες διεσταυροῦντο αἱ διαδόσεις: — Οἱ πρέσβεις ὑπέβαλον τελεσίγραφον — ὅχι, μόνον ὁ πρέσβυς τῆς Τουρκίας θὰ ὑποβάλλῃ — ἄρχεται ὁ ἀποπλισμὸς — ὅχι, ἄρχεται ὁ ἀποκλεισμός — ἀναχωρεῖ τὸ σύνταγμα — ὅχι, ἀναχωρεῖ ὁ διευθυντὴς τῆς «*Ἀκροπόλεως*» — ἀναχωρεῖ ὁ Μαυρομηχάλης — ὅχι, φεύγουν οἱ πρέσβεις — ὅχι, μόνον ὁ Φεριδούν θὰ φύγῃ — ὅχι, μόνον αὐτὸς θὰ μείνῃ — ὅχι, θὰ φύγουν ὅλοι μαζί — ὅχι, θὰ μείνουν — ὅχι, θὰ φύγουν. Καὶ ἐν μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς συγχύσεως ἀπορῶ μὲ γάλως πῶς δὲν εὐρέθη καὶ κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι θὰ μείνουν οἱ πρέσβεις καὶ θὰ φύγῃ ὁ Δελιγιάννης ἐπιθεωρῶμενος εἰς τὰ ἐν Φαλήρῳ θεωρηκτά. Θὰ ἦτο ἐξίσου πιστευτόν.

Ἄλλ' ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ χάους ἐξῆλθεν εἰς ἑξ ἡμέρας, ὡς ὁ κόσμος, ἡ λύσις, ἦν δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐκκολάψωσιν ἑξ μῆνας. Διὰ μᾶς ἔφυγαν οἱ πρέσβεις, ἔφυγεν ὁ Φεριδούν, ἔφυγε τὸ σύνταγμα, ἔφυγεν... ὁ νοῦς μας! Καὶ ἐνῷ ἐνομίζομεν ὅτι μόνη ἡ κυβέρνησις μᾶς ἔμεινεν, ἀνακαλύπτομεν αἰφνης ὅτι καὶ αὕτη λείπει! Εἶχε προβῇ εἰς τὰ πολεμικώτερα τῶν μέτρων εἶχε φορέσει τὸ δόρυ καὶ τὴν περικεφαλαίαν τῆς πάλιν ἐξῆψεν ἐπὶ στιγμὴν αὐτὴς τὸ ἐθνικὸν φρόνημα μᾶς ἔσπερεν εἰς θέσιν νὰ τῇ συγχωρήσωμεν διὰ μίαν

στιγμὴν ὅλην τὴν ἀτάσθαλον ἐπτάμηνον πολιτικὴν τῆς καὶ τῆς φωνᾶς, καὶ τὰ λάχανα ἀκόμη, δι' ὧν μᾶς ἔθρεψε καὶ εἰς ἐπίματρον — ἀγνοεῖς σύ, ὦ λαέ, ὅλα τὰ ἐγκλήματα τῆς — μᾶς εἶχεν ἀναγκάσει νὰ γράψωμεν ἄρθρον, ἐν ᾧ ἐλέγομεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἄγων ἄρχεται πλέον καὶ παρεβάλλομεν τὴν θέσιν τοῦ Ἀστέρου ἐν μέσῳ τῆς ἐσχάτης ταύτης περιπετείας τῆς πατρίδος πρὸς τὴν τοῦ σωτῆρος ἐκείνου μουσικοῦ τοῦ Βατερλώ, ὅστις ἐνῷ διημφισθητέτο τῆς Εὐρώπης ἡ τύχη, ἐν τῷ καπνῷ καὶ τῇ θορύβῳ τῆς μάχης ἐπικίζεν ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τοῦ ὅλους τοῦς εὐθύμους ἤχους, ὡς ἐνεθυμείτο, φέρων τὸ μελιδίωμα εἰς τὰ γέγηθ' καὶ τὴν ἀνακούφισιν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαχομένων. Καὶ ἔπειτα ἔκαμεν ἐπιτηδεῖαν στροφὴν, ἔλαβε τὸν δρόμον τῶν πρέσβειν καὶ τοῦ Φεριδούν, καὶ ἀκόμη φεύγει! Ἀποροῦμεν ὅμως πῶς τὸ φυσικώτατον αὐτὸ τέλος παρήγαγεν ἐκπληξιν. Ὅλοι οἱ γελοῖοι πλανόδιοι *cabotins* καὶ ὅλοι οἱ εἰδεχθεῖς πιερρότοι, οἱ παραπειθόντες τὸ κοινὸν διὰ γυναντικῶν προγραμμάτων νὰ πληρώσῃ ὑπέρογκον εἰσοδὸν ὅπως θεάσῃται ἀκρῶς φέρον, συνειθίζουσι μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς νὰ τρέπονται εἰς φυγὴν ὅπως ἀποφύγῃ τὰ λακτίσματα τῶν ἐξαπατηθέντων. Ἐπὶ τῇ ἐκλείψει αὐτῆς δύνανται νὰ ἐκπλαγῶσι μόνον ὅσοι ἐπίστευον αὐτὴν πραγματικὴν κυβέρνησιν. Ἀλλ' ἡμεῖς οἵτινες ἀπὸ καιροῦ ὑπεβάλλομεν πρὸς τοὺς σωφρονούντας συμπολίτας μας τὴν ἐρώτησιν ἂν ἀληθῶς ἐνόμιζον ὅτι τὸ νευρώσπαστον κατασκευάσμα τῆς 7^{ης} Ἀπριλίου ἀποτελεῖ κυβέρνησιν, δὲν δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐκπλαγῶμεν διότι ἐξηρῆθη. Κυβέρνησις, ἦν τότε μὲν ἔστρεφε πρὸς τὰ δεξιὰ μίαν ἐξέγερσιν τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος καὶ τότε ἐξέστρεφον πρὸς τὰ ἀριστερὰ μίαν ἀπειλητικὴν διακοίνωσιν, δὲν εἶχε βεβαίως ποτὲ ἰδίαν αὐτοπαρξίαν. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐννοοῦμεν πῶς δύναται νὰ γεννήσῃ ἐκπληξιν τὸ ὅτι δὲν ὑφίσταται πλέον, ἀρῶν οὐδέποτε ὑφίστατο ἄλλως ἢ κατὰ συνθήκην.

Κράκ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ἐπιλαύρον ἀιμητῶν

Ὁ Λιμνηρὸς Ἐπίδαυρος, μετρίασε τὸ φῶς σου.
Λὶν ἔγειρε πρωθυπουργὸς ὁ μέγας ἐκλεκτός σου!
Καὶ γράψ' εἰς τὸ μαρμαρὸν τὸ κατηφές καὶ κρῖνον
«Τὰ πλεῖον ἐπεθύμησεν ὁ ἀγαπῶν τὰ μέγαν».



Ἡ καταθεθεῖσα ἐντολή

Ὁ Παπαμιχαλόπουλος κατέθηκε τὴν ἐντολήν.
Καὶ ὁ λαὸς ἐξίσταται διὰ τὴν γόσην ἀρετὴν.
Ἄνδρες Ἀρχαῖοι, διατὶ καμετε θεωρεῖσθαι πολὺν;
Ἐτήρησ' ἄλλην ἐντολήν ἢ τὴν τήρησιν καὶ αὐτὴν;



Εἰς Δοτζίαν

Ἀπὸ τὸν Πόρον ἔρχεσαι μ' Ἀυστριακὸ βαπόρι
Γιὰ νὰ ἐνηρῶσθ' ἐπὶ βουλὴν εἰρήνῃ μὲ τὸ ὄρι.
Καὶ τῶρ' ἂν θελῃς φῶναζε μὲ δόναμι εἰς πρῶτον
Σ' ὅποιον σοῦ πῇ γιὰ πόλεμον! Ἀυστριακί, προδότα!



Εἰς τὸν Στρατὸν

Πρὶν ἔμβης εἰς τὰ Γιάννενα καὶ πρὶν σοῦ ποῦναι πάρετα!
Ἐσώθηκε, κακόμοιρε, ὁ ἄρτος σου στὴν Ἄρτα!

Ὁ Νόμος τῆς Πείρας